

3r PREMI PROSA ADULTS

Obra: Pilars

Autor: Lourdes Roselló

Thomas Paddock va afanyar-se a desenterrar l'ídol de plata. Pletòric, submergia les seves mans impacients a la terra humida que cobria la peça. Mentre, Roberto, el guia peruà de Paddock, contemplava l'escena amb ulls tristos. Després d'una llarga recerca, l'il·lustre arqueòleg britànic es trobava davant la relíquia més important de la seva carrera. Un objecte únic, tal vegada una de les relíquies de més vàlua de la civilització inca.

Paddock va desplegar al terra el mocador que acostumava a fer servir per desar els seus tresors.

—És extraordinari... totalment fascinant —es deia, mentre sostenia amb orgull una figura afaïonada en plata massissa i coronada amb robins de diferents grandàries.

Quan es disposava a guardar-la, Roberto, de manera brusca, va posar el seu peu bru sobre el mocador estès i li va dir:

—Aturi's un moment senyor Paddock, és important.

La vocació de Thomas Paddock per l'arqueologia va ser molt precoç. Seguint l'exemple del seu pare, un eminent arqueòleg escocès, el nostre protagonista va passar la seva infància envoltat de llibres d'història i objectes antics. Era un nen amb tendència a la introversió i es relacionava poc amb la canalla de la seva edat. El seu caràcter canviava, però, quan els amics del seu pare venien a visitar-lo. La timidesa li desapareixia tan bon punt algun d'ells se'l trobava esbossant quelcom en el seu quadern i s'interessava per allò que el noi tenia entre mans. Llavors ell començava a xarrar de les seves inquietuds, exhibint coneixements insòlits per a un homenet de la seva edat.

—Aquest marrec arribarà lluny —li deien al seu pare, que responia sempre amb un somriure sincer, tot cofoi de l'erudició del seu fill. Tot i això sempre va procurar infondre al seu únic successor els valors de la bondat, la humilitat i la prudència.

Anys més tard va començar el seu camí en solitari per diferents llocs del món. Les seves nombroses troballes, la majoria brillants, l'anaven consolidant com a referent acadèmic en diversos departaments universitaris d'història precolombina.

En una ocasió, el destí el va portar a realitzar una expedició per terres africanes. Allà, molt lluny de casa, Paddock va trobar el tresor més preuat: una jove estudiant francesa amb ulls de color mel i una fam de coneixement que van comprendre'l profundament. Tal va ser la fiblada, que l'intrèpid cercador de tresors va haver de desempallegar-se

del seu natural apocament per tal de seduir-la. Malgrat l'evident manca d'habilitats socials ho va aconseguir, i aquella jove no va trigar gaire a convertir-se en la seva muller. Efectivament, en algun lloc del seu cor sabia que allò que l'empenyia a cercar respostes l'havia de ser útil també per a resoldre l'equació del sentiment més valuós, que no és un altre que l'amor.

Va succeir que durant la preparació d'un dels seus projectes més anhelats, una expedició al Perú, la seva dona li va donar a conèixer l'embaràs. Feliç, però encara atònit per la notícia li va agafar la mà i, en un sobtat atac de seny, li va dir:

—Doncs anul·laré l'expedició, no se'n parli més.

Als seus 40 anys Paddock anava a ser pare i volia acompanyar la Marguerite en el seu embaràs. Ella, però, amb un gest afectuós li va posar el dit als llavis i el va fer callar.

—Has d'anar-hi, jo estic bé. A la fi, estic encinta, no malalta. Vés a buscar el teu tresor i jo mentre tindrè cura de tot. No t'amoïnis.

En Paddock va dubtar una estona, però al veure-la tan convençuda va acabar per acceptar-ho. Abans, però, va prometre's a si mateix que el viatge a terres inques seria l'últim que faria.

El primer que va fer quan el seu avió va aterrar a Lima va ser assegurar-se que la persona que l'havia de conduir per aquelles terres fos el millor guia. Va ser llavors quan li van presentar en Roberto, un natiu peruà excel·lent coneixedor de la geografia i la cultura del país.

Mentre creuava la jungla peruana, rere les passes del seu guia, Paddock va desitjar més que mai trobar la relíquia que havia anat a buscar.

—Aquesta fita —va pensar— m'omplirà de glòria i em donarà el prestigi suficient perquè, de manera definitiva, se m'obrin totes les portes de les universitats més respectades del vell continent.

Però, què li passava pel cap al Roberto? Ara, el seu veterà guia restava dret, palplantat enfront d'ell. Després de catorze dies travessant part de la densa selva amazònica, explorador i guia es trobaven en el lloc indicat.

—Au Roberto, què tens? —l'eufòria anava deixant pas a una creixent pertorbació en el cor de Paddock.

—És vostè un home honrat senyor Paddock, ho veig en els seus ulls —va contestar Roberto—. Crec que abans que desterri per sempre a la deessa Pachamama del seu lloc natural, hauria de saber alguna cosa més sobre la seva gran troballa.

—Li seré sincer, el fet és que existeix una maledicció —va afegir amb un posat seriós.

—Roberto! —Paddock va exclamar amb condescendència i va continuar parlant—. Si creus que sóc un bon home, llavors sabràs que no faria res que ofengués les teves creences. Al llarg de la meva vida he desenterrat moltes relíquies i alhora les corresponents supersticions. No obstant això, mai m'ha passat res. Es tracta només de llegendes generades per homes com tu i com jo, que creien en els poders dels déus de la seva tradició.

Roberto, profundament decebut va moure el cap a banda i banda amb la mirada perduda, i li va aclarir:

—No ho entén senyor Paddock, potser no m'he explicat bé. La condemna no va dirigida cap a vostè, sinó cap al meu poble. Sóc l'hereu d'una tradició remota. Fa milers d'anys els meus avantpassats van tallar amb el metall més preciós que posseïen la figura que ara vostè sosté amb les mans i la van adornar amb pedres precioses. Pachamama és la deessa de la fertilitat i per això la van enterrar al bell mig de la nostra província. Gràcies a això, totes les terres que ens envolten són fèrtils i fecundes en aliments. Però no ens enganyem, també rebem de la deessa una gran seguretat. Ens vàrem fer forts perquè sabíem que ella ens protegia i vetllava per nosaltres, i ens sentim afortunats per això.

—Si s'emportés d'aquí la relíquia —Roberto va continuar parlant— qui sap si la terra deixaria de ser generosa amb nosaltres. El pitjor de tot és que el nostre poble també perdria els seus pilars, els fonaments i la fe en si mateix. Tots dos sabem, senyor Paddock, que no serà el seu Déu qui vingui a vetllar pel nostre benestar si vostè ens deixa sense el nostre tresor.

Quan Roberto va acabar de parlar, Paddock se'l va mirar realment commogut. Una sensació nova va penetrar en la seva ànima. Ara sí que ho comprenia. Després, amb molta cura, va desar la relíquia en el lloc exacte on l'havia trobat i la va tornar a enterrar en la mateixa terra humida que abans havia fugat. Va recollir el seu mocador, se'l va guardar i li va demanar al guia que el portés de tornada a l'hotel.

Més tard, des de la seva habitació, Paddock va trucar la seva esposa i quan ella li va preguntar si havia trobat el tresor ell va quedar-se una estona rumiant. Després va recordar les paraules d'en Roberto i va respondre amb una afirmació plena de tendresa. Abans de penjar li va prometre que ben aviat tornaria a casa.